

Щоб не плакати, Поля й Еля сміялися. Вони сиділи в наметі просто посеред кімнати і згадували всі кумедні ситуації, які з ними траплялися. А таких було чимало.

Поля й Еля дружили вже стоп'ятсот років. А якщо точніше – ще з трьох рочків. Тепер дівчаткам було по вісім, і за ціле п'ятиріччя в них назбиралося про що посміятися.

Як-от: Поля прийшла в гості до Елі, й така – раз! – у крісло. Геп – задок-задок! Ляп – ой, а що це?

– Упс, торт...

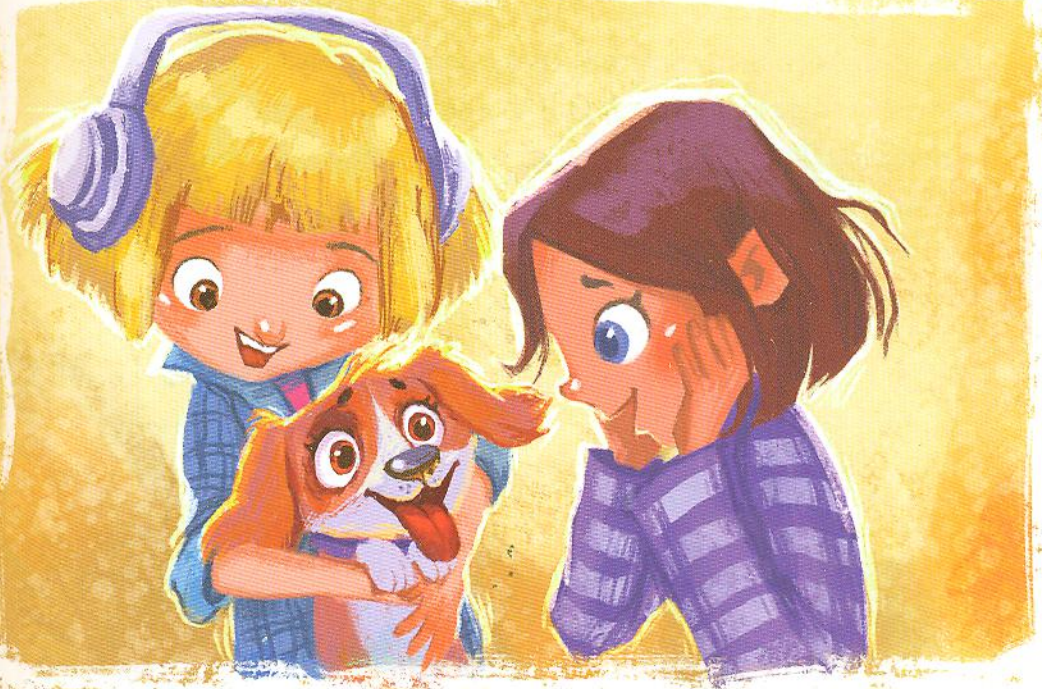
– Полю, то був святковий торт! Поля-дупця-в-кремці, ходімо по новий.

Чи: Еля малювала портрет Полі. Ось лице-кулька, ось очі-незабудки і вуха-мушельки... Аж раптом поламався рожевий олівець! Чом не домалювати коричневим? І ось у Полі вийшло коричнево-буре волосся та шоколадні щічки. Коли тато такий – раз! – та й підглянув у портрет.

– Елю, як гарно ти намалювала мавпочку!

Або: Елі принесли кошик. Еля така: що там? А кошик: гав!
Мить – і Еля тримає на руках собача.

– Яка я щаслива! Полю, хочеш потримати?

– Атож!

Поля хапає собачку – а за секунду всі троє в калюжці!

– Полю, як її назвемо?

– Калюжку?

– Собачку!

– Пепіта!

– Люкс! Пепіта – пуп світу!

Еля й Поля сміялися, щоб не плакати. І готувалися берегти дружбу на відстані.

Вони обмінялися половинками сердечок із надписом BFF – Best friends forever, тобто «Найкращі подружки назавжди». Вони обмінялися улюбленими сукенками. І навіть рюкзачками. І час до часу повторювали заклиналку:

*Злюка-розлука нас не розлучить!
Нас не розлучить злюка-розлука!*

Поля й Еля довго обіймалися. І ще сталося дещо: Поля заприсяглася берегти собачку Пепітку. Бо Еля з мамою не могла взяти її за кордон. А Елин тато не міг її глядіти, бо пішов захищати Україну.

– Елю, я клянуся дбати про Пепітку як про рідну. Обіцяю сміятися разом із нею, заохочувати, надихати і втішати її в печалі.

Тоді, коли Поля це промовляла, серце її печалилося. Але вона ще нічого не знала про майбутню печаль Пепітки.

Коли Поля й Еля розлучалися, щоб не плакати, дівчатка сміялися.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

ГЕТЬ ІНША ПЕПІТКА

“

Про друзів слід пам'ятати не тільки тоді,
коли вони з тобою, а й тоді, коли їх біля тебе нема.

Фалес, давньогрецький філософ

”

